

kernes Side. Dette Forhold tror jeg ogsaa, man kan lade den frie Konkurrence ordne, og jeg tror, den vil kunne gøre det under normale Forhold. Jeg tror derfor ikke, man i saa Henseende bør lade sig vildlede af, at der i saa abnorme Tider som de nuværende ogsaa med Hensyn til dette Forhold kan forekomme Tilfælde, der synes abnorme. Hvad angaar det i Forbindelse hermed berørte Spørgsmaal om Overholdelse af Reglerne om Rentens Størrelse, hvor der er Tale om Laan i fast Ejendom, skal jeg, som det ærede Medlem henstillede til mig, have min Opmærksomhed henvendt derpaa.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen omtalte særlig de to sammenbrudte Banker i Kalundborg og paa Thurø, hvor Forholdet er det, at Indlaanerne maa regne med Tab af Halvdelen af den indskudte Kapital. Dette er, som det ærede Medlem med Rette fremhævede, i høj Grad beklageligt, og jeg behøver neppe at sige, at jeg ganske deler det ærede Medlems Ønske om, at det havde været muligt at undgaa dette. Jeg er ogsaa ganske enig med det ærede Medlem i, at det fortjener den nøjeste Overvejelse, hvad der kan gøres for at undgaa saadanne Tilfælde i Fremtiden. De to Tilfælde har kun det til fælles med hinanden, at Resultatet af de indtrufne Begivenheder er det samme, nemlig det, at Sparerne har Udsigt til at lide et betydeligt Tab, medens Aarsagen til Misøren er forskellig — væsentlig forskellig endda. I det ene Tilfælde drejer det sig om fejlslagne Forretninger, som Banken har indladt sig paa i et Omfang, som var ganske uforholdsmæssigt under Hensyn til Bankens Stilling og Størrelse; i det andet Tilfælde drejer det sig om Bedragerier begaaet af Bankdirektøren.

I begge Tilfælde mener jeg, man maa erkende, at den paagældende Banks Bestyrelse ikke har magtet sin Opgave: i det første Tilfælde at holde Engagementerne indenfor et Omfang, som kunde anses for rimeligt og naturligt efter Bankens hele Forhold, i det andet Tilfælde at øve et saadant Tilsyn med Virksomheden, at det vilde have umuliggjort Bedragerier, i hvert Fald i et saadant Omfang og paa en saadan Maade, som Tilfældet var. Jeg mener, at jeg er fuldkommen berettiget til at udtale dette; thi ønsker man, at Bankvirksomhed skal drives under de Former, under hvilke det nu sker, maa man ogsaa erkende, at de, som har Ledelsen, har et Ansvar. Dette er ogsaa Banklovens Standpunkt, idet den paalægger Ledelsen et særligt Ansvar ikke

blot for Tab, som den med Forsæt har paaført Virksomheden, men ogsaa for Følgerne af pligtstridige Forsømmelser. Gennem det Tilsyn med Bankvirksomhed, Staten nu har indført, og som først i Fremtiden, naar det er fuldkommen indarbejdet, kan vise sin Virkning, mener jeg, at man skulde naa til, at den Opfattelse, at der virkelig er et Ansvar forbundet med Ledelsen af Foretagender af denne Art, trængte stærkere igennem. Jeg tror derfor, at det bedste Grundlag, man kan bygge paa med Hensyn til Sikkerhed for Indskyderne, er en virkelig Forstaaelse af Kravene og Pligterne i saa Henseende.

Det ærede Medlem gik imidlertid i sine Betragtninger videre og rejste det Spørgsmaal, om der kunde træffes positive Foranstaltninger til at sikre Indskyderne i Pengeinstitutter deres Penge; og i saa Henseende fremsatte han Tanken om Oprettelsen af en Slags fælles Reservefond til Imødegaaelse af ekstraordinære Tab for et eller andet Institut. En saadan Fond tænkte det ærede Medlem sig oprettet ved Tilskud fra Bankerne selv, uden at Staten skulde have nogen Udgift deraf. Det er en meget omfattende Tanke, det ærede Medlem hermed har givet Udtryk. En Fond, der virkelig sikrer Indskuddene i danske Pengeinstitutter, maatte selvfølgelig omfatte baade Banker og Sparekasser, og de Beløb, som skulde sikres, vilde derved komme til at dreje sig om henved 6 Milliarder Kr. Selv om man ikke vilde kræve Fondens Størrelse afpasset herefter, vilde en virkelig Sikringsfond dog forudsætte en meget betydelig Kapital, og jeg maa uægtelig nære nogen Tvivl om, hvorvidt man ved Lov kan paalægge Banker og Sparekasser at yde Bidrag til en saadan Fond. Det ærede Medlem nævnte selv den ikke betydningsløse Indvending, at man ved en saadan Fællesgaranti omfattende alle Landets Pengeinstitutter løb Fare for at svække Ansvarsfølelsen hos de forskellige Ledelser, idet Ledelsen af en Bank kunde slaa sig til Ro med, at Indskyderne under alle Omstændigheder ikke kunde lide noget Tab, da disse, selv om det gik galt, havde Fællesfonden at falde tilbage paa. Det ærede Medlem havde selv Øjet aabent for denne Indvending, og jeg tror, man maa lægge noget større Vægt paa den, end det ærede Medlem gjorde.

Dette er imidlertid neppe den eneste Indvending, der kan gøres imod Planen, navnlig i den af det ærede Medlem fremsatte almindelige Form. Jeg tror, at For-